

tid. To Gange om Dagen stormede de der forbi paa Vejen til og fra Almueskolen, som laa i Nærheden. Særlig havde hun lagt Mærke til en Purk paa en halv Snes Aar med en usund, blaalig Ansigtssfarve og store Kirtelsaar under Næsen og paa Kinderne. Han kom altid langt bagefter de andre, trissede afsted med sin Tavle under Armen paa et Par slæbende Trætøfler ligesom en gammel Mand. Da hun var kommen saa vidt til Kræfter, at hun kunde bevæge sig lidt udenfor Haven, standsede hun ham en Dag og tiltalte ham med et Par venlige Spørgsmaal. Drengen stirrede uforstaaende og sky op paa hende med et Par store, blaa, glædeløse Øjne og fortsatte saa sin trætte Gang uden at svare. Da han havde gaaet et halvhundrede Skridt, skottede han ængstelig tilbage; og da han saa, at hun var bleven staaende for at følge ham med Øjnene, skød han Ryggen i Vejret som for at dække sig mod en Fare. „Stakkels Fyr!“ tænkte hun højt og gik videre; — der havde været noget ved denne lille forsømte Dreng og hans tidlige Menneskefrygt, der fik Moderhjertet til at banke.

En Dag nogen Tid derefter fulgte hun ham paa Afstand for at se, hvor han boede, og hun saa ham da forsvinde ind i en lang, lav Arbejderlænge med en Gadedør for hver to eller tre Fag Vinduer. Ved at høre sig for i Nabolaget lykkedes det hende at faa at vide, hvem hans Forældre var, og under hvilke Forhold Familien levede. Det var den sædvanlige Fabriksarbejder-Tragedie. Baade Mand og Kone arbejdede ved Maskinerne og overlod Børnene til Forsynets Varetagt. I Hjemmet sultede de, i Skolen fik de Prygl, paa Gaden vogtede Politiets Øjne paa dem. Og